

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **I. R.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 sierpnia 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 27 września 2023 r., sygn. akt V Ka 914/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Malborku

z dnia 17 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 558/20,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

[J.I.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Malborku wyrokiem z dnia 17 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 558/20 uznał I. R. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzył mu karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności (pkt I) oraz przestępstwa z art. 202 § 4a k.k., za które wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II). Wymienione wyżej jednostkowe kary pozbawienia wolności zostały połączone i w

ich miejsce Sąd Rejonowy w Malborku orzekł wobec ww. karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III) wykonywanej w systemie terapeutycznym (pkt IV). Orzeczono także w przedmiocie zadośćuczynienia (pkt V), środków karnych (pkt VI i VII) oraz kosztów procesu (pkt VIII).

Po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, jak i obrońców oskarżonego i samego oskarżonego, Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 27 września 2023 r., sygn. akt V Ka 914/23 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił I. R. od popełnienia przestępstwa przypisanego w pkt II wyroku (pkt Ia), uchylił pkt III i IV (pkt Ib), orzekł wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym (pkt Ic) oraz w pkt VI wyroku za podstawę orzeczonego zakazu przyjął art. 41 § 1a k.k., orzekając zakaz zajmowania wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów oraz działalności związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i z opieką nad nimi na okres 15 lat (pkt Id). W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy (pkt II), a orzeczenie zawierało także rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu (pkt III).

Z wyrokiem sądu odwoławczego nie zgodził się obrońca skazanego, który zaskarżył go w części utrzymującej rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji, podnosząc zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa, które mogły mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 EKPC, art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 EKPC, art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 393 § 1 i 3 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 EKPC oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. W konsekwencji wniósł o uchylenie wyroku sądu odwoławczego w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania, a także o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku do czasu rozpoznania kasacji.

Odpowiedź na przedmiotową kasację złożył oskarżyciel publiczny, który wniósł o jej oddalenie z uwagi na jej oczywistą bezzasadność. Do Sądu Najwyższego wpłynęło także pismo pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego opatrzone nagłówkiem „Odpowiedź na odpowiedź Prokuratora Rejonowego w Malborku na kasację obrońcy skazanego”, który w całości przychylił się do stanowiska wyrażonego w odpowiedzi na kasację i wniósł o uwzględnienie stanowiska prokuratora co do oczywistej bezzasadności wniesionej kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. powinno mieć charakter wyjątkowy, gdyż stanowi ona odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności wyroków (*vide* art. 9 § 3 k.k.w.). Z tych też względów wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją możliwe jest wówczas, gdy ranga zarzutów podniesionych w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia prowadzi do wniosku, że wykonywanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22, LEX nr 3477323).

W przedmiotowej sprawie takie okoliczności nie zachodzą. Zauważyć należy, że skarżący nie wskazuje na uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k., a sformułowane przez niego zarzuty dotyczą naruszenia standardu rzetelnej kontroli odwoławczej i nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie móc jednoznacznie przesądzić o ich zasadności. Kwestia ewentualnej ich skuteczności wymaga pogłębionej analizy akt sprawy, co nastąpi na rozprawie, na którą przedmiotowa sprawa zostanie skierowana zgodnie z kolejnością wpływu.

Z tych też powodów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[J.I.]

[ms]

